

Transmisiune din Labirintul Fetiței cu Codițe

Theodora Savuli despre Mariette – Muza și Inspirația lui Jules Verne

N-am mult timp la dispoziție, dar trebuie să încerc să fac ceva. Nu pot doar să stau ca o momâie și să aștept ca lucrurile să se rezolve de la sine. Prin urmare, fiți pe fază, vă rog! Am să vă spun niște lucruri extraordinare, nemaîntâlnite, de-a dreptul geniale. Însă sunt pe fugă, trebuie să mă mișc constant, n-am cum să mă opresc și să vă detaliez prea multe. Asta e, sunt obișnuită. Nu s-a schimbat absolut nimic în viața mea. Sau cel puțin asta am crezut. Până acum...

Vedeți, dragii mei, totul s-a schimbat în momentul în care am dat peste o anumită carte. Era o zi normală de primăvară, nimic special. Personal, prefer iarna sau vara. Am ceva cu extremele, nu mă judecați! În fine, după cum spuneam, am dat peste o anumită carte. „Mariette, muza și inspirația lui Jules Verne” scrisă de nimeni altul decât Cosmision.

Am întors prima filă fără prea multă vorbărie, voiam să văd despre ce e vorba. Nici nu m-am gândit la avertismente. Am trecut prin suficiente experimente și torturi, mă credeam pregătită pentru absolut orice. Dar, vai, cât de tare m-am putut înșela...



Din start am dat nas în nas cu Naratorul poveștii și cu loialul său prieten, Firul Narațiunii. Erau în mijlocul unei analize asupra vieții lui Mariette, o Fetiță cu Codițe la Fel care avea Sindrom Down. I-am salutat politicos, jenată fiind din cauza faptului că i-am întrerupt din treabă. Da, eram una de-a lor și n-aveam de ce să mă tem, dar asta nu însemna că trebuia să mă comport necuviincios. Cei doi au făcut un schimb rapid de priviri înainte de a-mi acorda atenție. Iar atunci am realizat că nu era totul atât de simplu cum am crezut că va fi.

Aterizasem într-un Labirint format din mai multe labirinturi. Un labirint într-un labirint într-un labirint și tot așa. Planurile care mi se desfășurau în fața ochilor erau cu adevărat năucitoare. Precum pânzele de păianjen: multe, înșelătoare și extrem de lipicioase. Dacă te afli în mijlocul unei pânze de păianjen, iar mișcările tale sunt din ce în ce mai rapide, ce se va întâmpla? Păi, va veni nenea păianjen, nu? Iar exact asta s-a și întâmplat în cazul meu.

De unde era să știu că toate Lumile, toate Labirinturile erau controlate de Fetița cu Codițe la Fel?! De unde?! Acest lucru nu e natural absolut deloc! E una ca personajele să controleze autorul, asta e normal. Dar și Naratorul și Firul Narațiunii?! Ei o urmau precum cățelușii, însă nu interveneau. O vedeau pe Fetiță cum trecea din lumea ei, în lumea faimosului Jules Verne, poreclit Joji, cum sfida legile sărind din prezent, în trecut, în viitor și înapoi în prezent. Parcă se juca șotron... Nu, chiar asta se întâmpla! Se juca șotron cu Timpul, cu Amintirile, cu Manuscrisele, cu diferitele Lumi.

Și râdea. Râdea și se juca în timp ce eu încercam să găsesc ieșirea din Labirintul Labirinturilor. Credeți că mi-a ieșit? Nup, tot aici sunt. Mă deranjează? Puțin. Aș vrea să existe niște băncuțe pe-aici ca să-mi pot odihni oasele măcar câteva minute. Înafară de asta, atmosfera e plăcută, Fetița e grijulie, Naratorul și Firul Narațiunii sunt parteneri buni de conversație, iar Timpul și Amintirile îmi țin de urât.

Hopa! Uite că iar trebuie să o urmez! Păi, înseamnă că pseudo-pauza mea a cam ajuns la final. Sper ca mesajul acesta să ajungă și la urechile altora. Sper că mă auziți. Până la urmă, Labirintul acesta are nevoie și de alți participanți! Hai, vă pup!

Era să uit! Să nu care cumva să săriți peste prefață! Veți înțelege de ce vă cer asta numai în momentul în care o veți citi! Petruța Petre a făcut o treabă genială! Credeți-mă pe cuvânt!

Naratoarea cărții „Blocată între cadavre” a încheiat transmisia.

Theodora Savuli, 18 mai 2022 – Cluj Napoca